

и чаках загадките на живота да разрешават други, а аз да приемам тия разрешения безразсъдно. Отидох на една сказка. Именит писател ще говори. Аз пък имам слабост към авторитетите. Отидох. Темата беше „Любовта не е фар“. Никога не бях чул от някого, че любовта е фар. Пропуснал съм, рекох, някое мнение. Нека ида да си отворя очите. Отидох, чух, разбрах и се уплаших. Защо ми е любов, като не е фар? Фар! Голяма дума! Страшна дума! Сви ми се сърцето, уплаших се от любовта и преместих квартирата си. Мъчно ми беше, но... Отидох на друга сказка: „Когато любовта е болест“. От нея разбрах, че моята любов е била тежка болест. И вярно, страдах много. Но, понеже и от болести ме е страх, преместих квартирата си още по-далече от унищожаващия бацил, хубавата ластовичка на прозореца. Отдалечих се от нея.

Помирих се аз, бай Стояне, укротих се и дойдох до едно, да го речем, неутрално положение.

В такова едно състояние попаднах на друга сказка. Тя беше вегетарианството. Уплаши ме оня брат, сказчикът, от месото. Тия свински пържоли, тия кебапчета, шишчета — всичко това било отрова. Аз съм убивал съзнателно здравето си... Скоро, Атанасе, спасявай се. Станах вегетарианец. Кротък като агне. На това отгоре и въздържател от спиртните напитки.